

VIII ДЕО
ЗАКЉУЧЦИ И ПРЕПОРУКЕ

VIII ДЕО: ЗАКЉУЧЦИ И ПРЕПОРУКЕ

САДРЖАЈ

1. ЗАКЉУЧЦИ	VIII-1
2. ПРЕПОРУКЕ	VIII-6

1. ЗАКЉУЧЦИ

Општи геополитички контекст у време израде ове Стратегије карактеришу пораст цена енергије на светском тржишту и настојање великих сила за овладавање и доминацију над просторима на којима се налазе лежишта нафте и природног гаса и/или за контролу путева њиховог транспорта. К томе, евидентно глобално отопљавање и последична промена климе, узроковни највећим делом сагоревањем фосилних горива, доводе у питање досадашњи модел енергетски интензивне индустријализације која је већ изазвала осетну деградацију животне средине. Несигурни тржишни услови и нестабилност цена енергије усмеравају инвестиције према дистрибуираним малим и средњим постројењима са нижим инвестицијама и вишим степеном ефикасности. С друге стране, у временском периоду за који се ради ова Стратегија (до 2030. године), велики број земаља суочиће се са изазовом како обезбедити довољне количине енергије потребне за сопствену егзистенцију, односно за одрживи развој.

У тим околностима и савремене стратегије развоја енергетике које се раде и/или иновирају на различитим нивоима (државе, региона, света) не раде се методолошки у макроекономском контексту као раније, већ као транзиционе стратегије, путем којих се сагледавају будући правци развоја појединих потрошачких сектора у окружењу слободног тржишта. На тај начин је дугорочно планирање развоја енергетике на подручју града Београда, уместо на глобалном нивоу („одозго према доле“ - "topdown"), врши на много прецизнији начин по сваком сектору појединачно и синтезом („одоздо према горе“ - "bottom-up") на такав начин утврђује укупна потрошња енергије, уважавајући при томе структурне промене, као и развојне (технолошке и друге) специфичности појединих сектора потрошње енергије. Како колебања цена нафте и природног гаса на светском тржишту указују на потребу проналажења одрживог начина задовољавања растуће потребе за енергијом уз избор енергената који обезбеђује диверсификацију извора и сигурније снабдевање енергијом уважавајући потребу заштите животне средине. Стратегија у наведеном смислу садржи промену енергетске инфраструктуре која прати транзициони развој сектора потрошње енергије у Београду.

Полазећи од оцене постојећег стања енергетике Београда, закључено је да оно није задовољавајуће ни у погледу расположивих енергетских ресурса (зависност од увоза течних и гасовитих горива) нити у погледу ефикасности њихове потрошње (велики губици у трансформацијама, преносу и дистрибуцији, као и у финалној потрошњи енергије). Енергетски извори на које Београд може рачунати у будућности су такође ограничени (тренутно Србија око 40% укупних енергетских потреба покрива из увоза, а у следећих 20-ак година то ће стално расти), те је предвиђено да се ризици везани уз увоз енергије смање диверсификацијом енергената и ослањањем на локалне изворе. Закључено је, такође, да производња и коришћење енергије на подручју Града изазива прекомерно загађивање животне средине, нарочито у његовом централном делу.

Потрошња топлотне енергије, гаса и деривата нафте у Београду чини преко четвртине укупне потрошње у Србији, која из домаћих извора нафте и гаса покрива једва десетину укупних потреба. Поред тога што је велики потрошач, подручје града Београда је и велики произвођач енергије (преко половине електричне енергије у Србији произведе се на подручју Београда, а потроши око четвртине). При томе су и производња и коришћење појединих видова енергије у Београду неефикасни у поређењу са савремено уређеним градским структурама у Европи. На пример, у производњи електричне енергије на бази угља у басену Колубаре примењене класичне технологије електрана

искористе око трећине примарне енергије садржане у лигниту, а у преносу и дистрибуцији електричне енергије су велики губици у мрежи. У производњи топлотне енергије користе се бројна котловска постројења, али без когенерације у оним за то погодним топланам велике снаге које користе гас као гориво, док у транспорту топлотне енергије долази до губитака и енергије и воде јер су изолованост и интегритет топловода неадекватни. Није довољно развијена ни гасоводна инфраструктура.

У сектору широке потрошње, топлотна енергија се посебно нерационално троши у зградама (топлотни губици су знатно изнад савремених стандарда Европске Уније), а у домаћинствима се електрична енергија још увек у великој мери користи за загревање простора (пошто нема довољно централизованог снабдевања топлом водом, електрична енергија се доминантно користи и за припремање санитарне топле воде). Такође, енергетски индикатори у индустрији показују неколико пута већу потрошњу енергије по јединици производа него у развијеним земљама. И у саобраћају у Београду је потрошња енергије по возилу и по оствареном превозу врло висока због застарелог возног парка, али и због неадекватне организације и саобраћајне инфраструктуре. И у пољопривреди, иако још увек нема довољно механизације, потрошња енергије (углавном течних горива) за погон радних машина и за примарну прераду производа је релативно висока, како због застарелих технологија, тако и због релативно уситњеног просечног пољопривредног поседа.

Из претходне (глобалне и локалне) оцене стања произашла су и одређења о стратешким циљевима који су Стратегијом постављени пред развој енергетике Београда. Како показатељи који карактеришу садашње стање енергетике одсликавају неефикасност и нерационалност у производњи и потрошњи енергије на подручју Града, њихово побољшање чини кључне елементе Стратегије дугорочног развоја енергетике. Стога овом Стратегијом постављени циљеви, који треба да буду остварени током посматраног раздобља до 2030. године, обухватају (1) повећање енергетске ефикасности у производњи, конверзији, преносу односно транспорту, дистрибуцији и потрошњи енергије, (2) обезбеђење енергије за сигурно снабдевање потрошача уз диверсификацију енергената и извора, (3) адекватну заштиту и унапређење квалитета животне средине и (4) коришћење еколошки погоднијих ресурса енергије у складу са развојем технологије, као и (5) осигурање могућег степена независности од увозне енергије подстицањем примене домаћих извора енергије уз (6) постизање повољних услова за улагања у енергетику и (7) подржавање истраживања, развоја и имплементације нових, чистих и ефикасних технологија. Ови циљеви треба да буду реализовани коришћењем посебних знања из различитих области везаних за енергетику, те Стратегија подразумева и адекватно организовање стручног рада и образовање кадрова који треба да реализују предвиђени развој енергетике Града.

Фактори развоја који су узети у обзир да би поменути стратешки циљеви били остварени подразумевају структурне промене у привреди уз њено преусмеравање ка услужним (терцијарним) делатностима. Претпостављене су промене у саобраћају уз адекватно организовање инфраструктуре и диверсификацију погонске енергије (природни гас, биодизел, електрична енергија), у пољопривреди уз увођење ефикасне механизације и укрупњавање обрађиваних површина, а у широкој потрошњи уз повећање енергетске ефикасности комуналних система, пословних и стамбених зграда и уређаја у домаћинствима и уз супституцију електричне енергије за грејање другим енергентима, као и остале мере. Директно или као последица повећања енергетске ефикасности подразумева се и заштита и унапређење квалитета животне средине.

Подручје града Београда располаже само лигнитом у Колубарском басену као значајним енергетским ресурсом, али има кључну улогу у развоју производње електричне енергије за потребе целе Републике, користећи постојеће и нове капацитете термоелектрана. Такође, уз развој гасификације у сектору широке потрошње, водећи рачуна о максималном искоришћењу енергије, предвиђена је примена технологије спрегнуте производње топлотне и електричне енергије у системима даљинског грејања, која има и економско и еколошко оправдање, а повећава и сигурност снабдевања електричном енергијом из извора лоцираних у центру потрошње. К томе, као велики концентрисани потрошач топлотне енергије и истовремено велики потрошач електричне енергије, Београд представља најпогодније подручје за примену когенерације у Србији. Уз могућност централизоване припреме потрошне топле воде, когенерација добија још већи значај, пошто се тако период ангажовања продужава на целу годину. Такође, са овако великом концентрацијом пословног и стамбеног простора стварају се повољни услови и за економично увођење централизованог хлађења, које са своје стране доприноси повећању економске оправданости когенерације. У оба случаја се постиже важан ефекат смањења данашње релативно велике потрошње електричне енергије за ове сврхе. У том смислу у периоду до 2030. године предвиђа се да, осим планираних заменских капацитета термоелектрана на подручју Града ("Колубара А6" и "Никола Тесла А1-2") и нових капацитета ("Колубара Б" и "Никола Тесла Б3") на бази угља, буде изграђено бар једно постројење са комбинованим гасно-парним циклусом (≥ 250 MW) и више когенерационих извора у већим топланама (укупно бар 150 MW). У оквиру тога, завршетак започетог подухвата снабдевања ужег подручја Града базном топлотом (реда 800 MW) из когенерације остварене реконструкцијом постојећих или изградњом заменских блокова термоелектране "Никола Тесла А", значи замену природног гаса уз повећање сигурности снабдевања потрошача топлотном енергијом, засновано на диверсификацији извора и на властитом ресурсу примарне енергије. При томе би смањење електричне снаге (≈ 140 MW) било увелико надокнађено снагом (≥ 400 MW) у локалним капацитетима когенерације на гас, не рачунајући могуће нове дистрибуиране изворе мање снаге (микрокогенерација, обновљиви извори, комунални отпад).

За предвиђање будућег развоја енергетике на подручју Града Стратегија узима у обзир укупну структуру делатности, запосленост, остварени приход и друге макроекономске индикаторе, али се утврђивање постојећег и пројекција будућег стања врши посебно за сваки сектор потрошње енергије у специфичним детаљима према којима се формирају и прате индикатори те потрошње. У том циљу су формиран и праћени за енергетику релевантни подаци и енергетске карактеристике делатности у индустрији, пољопривреди, саобраћају, јавним и комерцијалним делатностима и грађевинарству, да би на основу њих и података о становништву и становању и других била утврђена укупна потрошња финалне енергије у садашњем стању и омогућена пројекција будуће потрошње. При прогнози потрошње енергије посебна пажња је посвећена избору врсте финалне енергије у појединим секторима, узимајући у обзир алтернативне могућности коришћења и заменљивости различитих енергената и водећи рачуна о флексибилности тржишта, о могућем времену преласка са једног на други енергент, о квалитету и ценама појединих енергената, као и о могућим ограничењима њиховог коришћења и/или увоза са тржишта.

Узимајући у обзир технолошки развој и могућности повећања енергетске ефикасности, пројектоване су промене у структури потрошње финалне енергије у појединим секторима током периода од 2006. до 2030. године. Те промене су изражене кроз

предвиђено смањење (од 20,65% на 17,36%) учешћа потрошње у сектору индустрије (делом на рачун рационализације потрошње, а делом на рачун постепеног преласка на услужне делатности), при чему је, и поред значајној повећања енергетске ефикасности, предвиђен умерени раст учешћа (од 21,03% на 23,28%) сектора јавних и услужних делатности, а знатно већи (од 2,01% на 4,67%) у сектору пољопривреде због потребе њене модернизације ради повећања продуктивности (заменом мануелног рада увођењем савремене механизације) и вишег степена припреме пољопривредних производа за тржиште, док је предвиђено практично непромењено учешће саобраћаја (од 23,80% на 23,71%) и домаћинства (од 30,51% на 30,98%) такође на рачун значајне рационализације потрошње у тим секторима.

Полазећи од утврђених потреба финалне енергије за потрошњу у појединим секторима, одређене су потребе примарне енергије уз уважавање губитака у трансформацијама и преносу/транспорту и дистрибуцији. При томе су утврђиване и одговарајуће промене структуре енергената потребних за производњу секундарне (електричне и топлотне) енергије (чврста, течна и гасовита горива и обновљиви извори) и за погон саобраћајних, пољопривредних и других радних машина узимајући у обзир технолошки развој и могућности замене једног енергента другим, погоднијим. При томе потребна потрошња угља остаје приближно иста током периода од 2006. до 2030. године, те му учешће у укупној потрошњи примарне енергије опада (са 50,71% на 36,95%), а слично је и са учешћем хидропотенцијала (опада са 6,57% на 4,75%), док се учешће осталих обновљивих извора утростручава (расте са 2,65% на 5,14%). Расту и укупне потребе увозних енергената, при чему, за разлику од умереног раста потрошње нафте и деривата нафте (са 0,97 на 1,24 милиона тона годишње, уз смањење учешћа са 28,00% на 24,75%), потрошња природног гаса је скоро петоструко већа (расте са 0,37 на 1,8 милијарди м³ годишње, тако да његово учешће у укупној потрошњи примарне енергије расте са 8,47% на 28,59%). Расте и укупна бруто потрошња електричне енергије за преко 50% (са 8,321 на 12,607 TWh, уз раст вршног оптерећења са 1,7 на 2,4 GW).

Уважавајући економски и друштвени контекст, глобални квантитативни показатељи који илуструју остварење стратешких циљева у пројекцији развоја потрошње финалне и примарне енергије на подручју Града (промена структуре потрошње по секторима и по енергентима) су повољнији од индикатора на нивоу републичког просека. У случају остварења предвиђеног развоја појединих области потрошње финалне енергије у Београду до 2030. године, која би тада достигла 39,86 TWh, потребе примарне енергије за њену производњу би са 40,25 TWh у 2006. години нарасле на 58,35 TWh, односно 4753700 тона еквивалентне нафте (тен), тако да би потрошња по глави становника порасла са садашњих (2006. године) 2,14 тен на 2,97 тен у 2030. години.

У периоду око 2030. године расположиве резерве угља у подручју града Београда ће бити увелико искоришћене у постојећим и новим електроенергетским објектима, али ће такође стање и могућности конвенционалних ресурса на светском тржишту бити другачије (исцрпљивање нафте, па гаса, строжије ограничавање емисија CO₂), по свему судећи неповољније него данас. Таква визија ставља посебан акценат на сигурност снабдевања енергијом која мора бити све већа, јер је све већа и зависност човека од употребе разних уређаја, па тиме и рањивост на прекиде снабдевања енергијом. Будући да поремећај у снабдевању било ког вида енергије, посебно електричне, проузрокује знатно теже последице у Београду него у мањим градовима, закључено је да је за Београд неопходно дугорочније стратешко усмеравање развоја његовог енергетског сектора ка повећању сигурности снабдевања. Због стратешког значаја сигурности

снабдевања потрошача извршена је квантитативна провера исправности предвиђених решења путем посебно формираних индикатора ризика од поремећаја снабдевања енергијом. Тако извршена провера указује да са временом расте сигурност снабдевања (на пример, индекс диверсификације снабдевања подручја Града енергијом расте за 11,8% у 2018. години и за 16,7% у 2030. години у односу на стање у 2006. години). Такође, извршена упоредна анализа са постојећим стањем у појединим градовима у окружењу указује на исправност предвиђених стратешких опредељења за Београд у погледу когенерације у оквиру система даљинског грејања (Будимпешта, Софија, Загреб), гасификације широке потрошње (Загреб), преласка на метро као средство масовног превоза (Будимпешта) исл.

Стратегија развоја енергетике града Београда посебну пажњу посвећује информацијама ради сталног праћења потрошње енергије у појединим секторима, као основи ефективног управљања енергетиком на бази савременог информационог система. Од увођења таквог система се очекује да обезбеди Граду модеран инструмент оптимизације еколошки прихватљивог развоја енергетике у погледу потребних количина и структуре енергије. Због недостатка података о досадашњем развоју енергетике Београда у дужем претходном периоду (адекватни подаци недостају чак и за период после 2000. године, који је и иначе релативно кратак за исправно постављање трендова промене у будућности), нужно је било проучити стање пре, за време и после кризне деценије, како би се могао сагледати регуларни континуитет који би требало пратити и усмеравати у будућности. Како је у тој деценији и развој енергетике био нерегуларан (велики поремећаји увоза течних и гасовитих горива, ниске цене електричне енергије и усмеравање на њену неадекватну потрошњу за грејање и многе друге негативне околности), као једини исправан приступ усвојено је да се као почетно стање за израду ове Стратегије не узме само једно почетно стање (у референтној 2006. години), већ да се уз то обухвате и сва три периода (пре, за време и после 1990.-их) ради адекватнијег предвиђања могућих промена у будућности, на које претходно стање има значајан утицај.

Средства потребна за реализацију Стратегије у областима производње, преноса/транспорта и дистрибуције појединих видова енергије, као и у области потрошње енергије, обухватају улагања на нивоу Републике и Града у постојеће и нове површинске копове за производњу угља и у ревитализацију постојећих и изградњу нових извора за производњу електричне и топлотне енергије, као у мреже за пренос/транспорт и дистрибуцију енергената. Улагања на нивоу Града су на страни потрошње енергије, доминантно у области повећања енергетске ефикасности на свим нивоима потрошње (у зградарству, индустрији, транспорту, и сл.). Такође, значајна улагања су потребна да се садашње врло неповољно стање животне средине поправи и током времена побољшава ослањањем на повољније енергетике и савременије технологије, при чему се рачуна на давање пореских и царинских олакшица и других погодности на нивоу државе и Града. Како расте увозна зависност у квалитетном угљу, сировој нафти и природном гасу, расту и годишњи трошкови увоза енергије, а тај раст трошкова увоза је посебно потенциран растом цена нафте. У условима цена важећих половином ове (2007.) године, годишњи трошкови увоза енергије износе око пола милијарде УСД, при чему доминирају трошкови увоза течних горива (око 80%), али ће њихово учешће у будућности да се смањује са развојем гасификације.

2. ПРЕПОРУКЕ

"Стратегије развоја енергетике града Београда до 2030. године" је израђена у циљу обезбеђивања подлога за утврђивање енергетске политике и дугорочно планирање развоја енергетике у складу са утврђеном политиком развоја енергетике на нивоу Републике и локалним специфичностима ради осигурања енергетске инфраструктуре нужне за стварање нормалног животног амбијента за становништво и стимулативни и одрживи привредни развој и општи напредак Града. То подразумева и свеобухватно сагледавање енергетских аспеката у областима екологије, економије, законодавства, организације, институционализације и образовања ради постизања адекватних услова за ефективно управљање енергијом у функцији дугорочног укупног одрживог развоја Града. Из ових разлога је нужно дефинисати енергетску политику која нагласак ставља на сигурност снабдевања, али истовремено и на смањење неизбежног штетног утицаја енергетског сектора на животну средину.

Модел енергетског система Београда садржи све елементе модела енергетског система Републике. Као посебна и по много чему специфична јединица локалне самоуправе, Београд има и улогу лидера у разним развојним подухватима које ће да остварује самостално или у тесној вези са Републиком. У тој улози његова енергетска инфраструктура и очекивани развој "паметних" електроенергетских, гасоводних и топлификационих мрежа, система централизованог снабдевања потрошном топлом водом током целе године и хлађења лети треба да предњаче у прилагођавању новим околностима. То важи и за развој његове индустрије, саобраћајне инфраструктуре, јавних и комерцијалних делатности, зградарства, све са акцентом на повећану енергетску ефикасност и заштиту животне средине. Стога су и стратешка опредељења у том погледу прилагођена улози у виду строжијих захтева за бржим усвајањем стандарда Европске уније. Ово стога што ће не само његов економски потенцијал бити већи од просека Републике, већ и повољнија ситуација упогледу стручних кадрова, институција, комуникација и других погодности. То подразумева да и регулаторни-правни, организациони и економски аспекти у вези са спровођењем Стратегије буду адекватни, па је стога и примењена савремена методологија планирања ("bottom-up") и енергетске статистике ("Eurostat") уведена приликом њене израде.

Текуће организационо и законодавно прилагођавање енергетике Србије новим условима са циљем побољшања економичности и ефикасности изазива бројне последице економске и административне природе. Административне последице примене тог процеса значе усвајање и имплементацију новог законодавства у секторима енергетике и успоставу нових институција ради приближавања стандардима ЕУ у области енергетике. За град Београд то има вишеструке реперкусије, будући да се, поред његових изворних надлежности као јединице локалне самоуправе, на органе Градске управе преноси и значајан део надлежности са нивоа Републике. Њиховим благовременим стављањем у функцију треба створити правни и организациони оквир да се у Стратегији предложена опредељења у области енергетике на подручју Града могу спровести у пракси. Будући да се ради о врло сложеној, ресорно разученој и политички и социјално осетљивој проблематици, спровођење Стратегије развоја енергетике подразумева и учешће јавности у доношењу одлука важних за секторе енергетике на нивоу Града, те је нужно спровођење информисања становништва у циљу подизања његове свести о значају рационализације потрошње енергије, могућности штедне и потреби смањења утицаја на животну средину.

За спровођење ове Стратегије развоја енергетике Градска управа треба да оствари надлежност над свим енергетским делатностима и да омогући извршавање законских обавеза локалне самоуправе у вези са плановима и билансима потрошње енергије. Такође, формирање јавних комуналних предузећа за обављање енергетских делатности треба да усагласи са Законом о енергетици у Србији и по њему предвиђеној дерегулацији енергетских система на нивоу Републике (електропривреда и гасна привреда) и на нивоу јединице локалне самоуправе (топлификација). Због тога, Београд првенствено мора да формира и усвоји неопходна акта, прописе и стандарде, као и да обезбеди подстицајне мере и одговарајуће институције и фондове за подршку повећању енергетске ефикасности, посебно у области зградарства. При томе је потребно уклонити постојеће административне, економске, финансијске и техничке баријере за спровођење мера енергетске ефикасности и коришћење обновљивих извора енергије.

Власничка структура у области енергетике је још увек доминантно државна, при чему су јавна енергетска предузећа за производњу угља, нафте, гаса и електричне енергије у власништву Републике, а комунална јавна предузећа за производњу и дистрибуцију топлоте у власништву градске самоуправе. У перспективи се очекује да буду примењени елементи савременог развоја енергетике уз наглашен локални аспект у погледу финансирања укључујући јавни и приватни сектор (public-private partnership) уз тесну везу са Републиком и прилагођавање условима који владају у ЕУ.

У области топлификације Београда тренутно је постигнута довољна изграђеност капацитета, па је у току интензивирање њихове искоришћености прикључивањем нових потрошача које треба да учешће система даљинског грејања стамбеног и пословног простора од садашњег (2006. године) просека 38,3% повећа на 67,2% у 2030. години. Међутим, потребно је трасирати дугорочне правце развоја топлификационог система уз уважавање чињенице да значајан део будућег конзума топлотне енергије, насталог изградњом новог и нужним напуштањем грејања на електричну енергију и чврста горива постојећег стамбеног и пословног простора, треба да преузме и гасификација Београда. У том смислу је неопходно усагласити развој гасификације и топлификације, односно утврдити оптимална подручја Града за један и за други систем, како би се избегло садашње нерационално преклапање, уважавајући при томе економске, урбанистичке и грађевинске услове. Треба решити и још увек отворена (иако законски решена) питања надлежности за планирање развоја мреже, дистрибуцију и прикључење потрошача гаса, као и за прописивање посебних услова и издавање дозвола за изградњу ових објеката. Ово тим пре што до потпуног отварања тржишта за тарифне потрошаче после 2014. године ове делатности морају остати регулисане, па је нормално да се и регулисање развоја топлификационе и гасификационе мреже обавља на оптималан начин, како би потрошачи и после тога могли да стварно бирају повољнија решења.

У циљу смањења потрошње електричне енергије треба знатно проширити мрежу за испоруку санитарне потрошне топле воде. На овај начин би био повећан степен ефикасности рада топлотних извора и мреже, нарочито на подручјима где може бити уведена спрегнута производња електричне и топлотне енергије. При томе треба узети у обзир чињеницу да дуже годишње ангажовање извора топлоте (ван грејне сезоне) доприноси економској оправданости когенерације, рачунајући и на законске подстицаје когенерације, посебно због чињенице да је увозни природни гас као основно гориво нужно што рационалније користити. Исто се односи и на потребу развоја система за централизовано хлађење, које добија на значају са настајућим глобалним отопљавањем.

Стратегија развоја енергетике града Београда посебну пажњу посвећује информацијама ради сталног праћења потрошње енергије у појединим секторима, као основи ефективног управљања енергетиком на бази савременог информационог система. Од увођења таквог система се очекује да обезбеди Граду модеран инструмент оптимизације еколошки прихватљивог развоја енергетике у погледу потребних количина и структуре енергије. Пажњу је потребно посветити развоју обухватног, рачунарски заснованог, модела енергетског система Београда који омогућава ефикасну контролу спровођења и модификације опредељења Стратегије развоја енергетике града Београда како у области препоручљивог утицаја Града на тражњу и потрошњу енергије, тако и у снабдевању потребном енергијом, а све са пуним уважавањем еколошких, развојних, системских и других захтева и критеријума. За те потребе Градска управа мора да формира и одржава посебну базу података о енергетици, у коју ће се сливати сви релевантни енергетски подаци.

Полазећи од његове намене, ова Стратегија, верификована од стране именоване Ревизионе комисије и допуњен по њеним сугестијама, треба да буде искоришћена као основа за израду посебног стратешког документа, прикладног за усвајање од стране Градске скупштине, која је надлежна за доношење и вођење локалне енергетске политике и за оквирно планирање дугорочног развоја енергетике на подручју Града, као и за спровођење организационих и других мера неопходних за имплементацију Стратегије. Подразумева се да за то треба да буде формиран посебан орган Управе града Београда на нивоу Градског секретаријата надлежног за целокупну енергетику, који би био задужен за спровођење градске енергетске политике и оперативно праћење и усмеравање развоја енергетике сагласно текућим условима. Градски секретаријат за енергетику треба да води енергетску статистику по моделу Eurostat користећи за то савремени информациони систем и да предлаже Скупштини на усвајање годишњи енергетски биланс Града (постоји законска обавеза да се енергетски биланс доставља републичком Министарству рударства и енергетике).

Након усвајања Стратегије, неопходно је сачинити Програм њене имплементације и праћења реализације. Потребно је да се правовремено (зависно од динамике промена у окружењу и енергетском систему града Београда) врше корекције и иновације ове Стратегије. У спровођењу енергетске политике Града постоји потреба за доношење посебних подзаконских аката (на пример о подстицању енергетске ефикасности и о примени обновљивих извора енергије). Та потреба проистиче из обавеза примене директива ЕУ, које настају у процесу хармонизације законских прописа која прати приближавање стандардима ЕУ. За успешно спровођење Стратегије развоја енергетике неопходно је такође ефикасно уклањање административних, техничких и других баријера, које су данас присутне на скоро свим нивоима институција система.